

holdene staa, at man i rette Tid henvender Opmærksomheden paa, om det ikke kan være betænkeligt. Ogsaa jeg for mit Bedkommende tillader mig at mene, at det er ønskeligt, at man, naar man har en Institution, som alle ere enige om er i god Tilstand, i sin bedste Blomstring, at man da lader den blive, som den er, og ikke forandrer den. Vi have haft meget sørgelige Exempler i saa Henseende; vi have jo set, hvorledes man har ødelagt de militære Undervisningsanstalter, som vi skyldte Absolutismens Tid; de fremkom ganske vist paa en Tid, da den offentlige Mening havde en vis Indflydelse — og det var heldigt — men hvor tillige Administrationen var stillet saa lykkelig, at den uden nogetsomhelst politisk Hensyn kunde ordne disse Anstalter, som det forekom den bedst, alene i Sagens Interesse. Af disse Anstalter have vi, som bekendt, nedlagt den militære Højskole. Noget, jeg tror, allerede Mange indse det høist Urigtige i. Det Samme er flet med Landkadetakademiet. Hvor gode de Kræfter vare, som det bragte tilveie, vil man finde Bidnesbyrd om i den første af vore Krige. Endelig har man — maasse vil det forekomme de Herrer besynderligt, men jeg hører til dem, der beklage det — i sin Tid nedlagt Søkadetakademiet. Den Slags Institutioner skal man efterhaanden lempe paa med varsom Haand. Der kan være Et og Andet ved dem, der ikke er, som det skal være, et Fag, der kan lægges til eller trækkes fra, men Tilhøieligheden til fra Top til Taa at omforme saadanne Undervisningsanstalter, der have en Tradition og vel at mærke have frembragt mange dygtige Officerer, anser jeg for farlig, for en ligefrem Ulykke for Landet. Vi have allerede gjort en Forandring ved Søofficersskolen, og her er foreslaet en ny; jeg skal ikke komme ind paa Detailler, som ogsaa tilbøielig ere mig fremmede, men jeg skal kun sige, at hvis det skulde lykkes at gennemføre den ny Forandring, kan jeg ikke anse det for Andet end overordentligt beklageligt — jeg vil ikke bruge saa stærke Udtryk, som den allerede 7de Landsthingsmand for 1ste Kreds (Carstensen). Hvis det skulde være et af de Punkter, hvor man opfordrer til at skulle strække sig, vilde jeg ikke et Hanefjed fremad følge med det allerede Medlem for 10de Kreds (Sesken), der i denne Sag, som saa ofte, er saa overordentlig sangeviss, at han tror, at vi inden denne Månedens Udløb kunde faae den bragt i sin rette Gænge. Det er en Selvfølge, at jeg heller ikke kan gaa ind paa det foreliggende Lovforslags Bestemmelser om Indkaldelsen af Mandskabet. Jeg finder det, der er foreslaet, urigtigt, og det glæder mig, at den allerede Minister heller ikke vil gaa ind derpaa. Med Hensyn til Forfremmelsesraadet vil jeg tillade mig at komme med det Mægtingsforslag, at det skal være Administrationens Sag een Gang for alle at oprette et saadant Forfremmelsesraad, at Administrationen selv forud skal vælge de Kræfter,

som man finder det rigtigt at benytte, naar der er Spørgsmaal om Forfremmelse. Det forekommer mig, at man ikke kan gaa ud fra, at nogen Minister skulde ville sammensætte et saadant Raad paa en særlig Maaade for om muligt en Gang i Tiden at kunne sætte en eller anden Forfremmelse igjennem. Han vilde i Sagens almindelige Interesse sige: de og de Mand, skønner jeg, kunne give mig de bedste Raad i den Retning og saa følger jeg disse Mænds Raad; saaledes vil han i en vis Henseende kun have Ansvar for dem, han havde valgt ind i Raadet. Men, som sagt, det er et af de Spørgsmaal, der ikke vilde faae synderlig Indflydelse paa Lovens fremtidige Skæbne. Jeg skal hermed slutte disse faa Ord.

Jouquières: Jeg vil blot overfor det allerede Medlem for 10de Kreds (Sesken) bemærke, at Spørgsmaalet om det mest aktive Forsvar af Forterne afhænger mest af, paa hvilken Maaade man faar de bedst udbannede Artillerister, og jeg tror ikke, der kan være Tvivl om, at det vil ske, naar de vedblive at henhøre under Land-Artilleriet. En anden Sag var det, naar man gav Marine-artilleriet en lignende Uddannelse; men jeg har Tvivl om, at det vil kunne overtage Forterne paa det Punkt af Uddannelse, hvorpaa det nu staa. Det allerede Medlem gjorde med Hensyn til Overkommandoen i Krigstid opmærksom paa, at man i 1870 lagde Kommandoen over Søforterne under en Eskadreføhrer. Denne Eskadre bestod af en Fregat og nogle mindre Skibe, og den havde maasse summa summarum 20 Kanoner, medens Forterne vel havde 100 eller 120 Kanoner. Jeg ved ikke, om det vil findes ganske rigtigt, under dette Forhold at henlægge Overkommandoen til den Høstkommanderende for Flaaden; men jeg skal tilføje, at dette Kommandoforhold bestod kun nogle faa Dage. Den, der havde Kommandoen paa Søforterne, var nemlig permitteret, og da han kom tilbage, blev Eskadren beordret bort, for at der — saaledes har jeg i det Mindste opfattet det — ikke skulde være det Misforhold, at den, der havde Kommandoen over Søforterne, skulde staa under Eskadreføhreren paa en saa lille Flaade af et Par Skibe.

Fallesen: Jeg beklager, at jeg nys glemte at omtale det, hvorfor jeg nærmest reiste mig, idet jeg vilde modtage det allerede Medlem for 10de Kreds (Sesken) med Hensyn til Spørgsmaalet om Søforterne. Det undrer mig, at han ikke ser, at det er af en ganske overordentlig Betydning, at de vedblive at henhøre under Artilleriet. Slet ikke saa meget, fordi Artilleriet, om det end maa anses for sandsynligt, vil kunne skyde bedre end Søofficererne, men fordi det er af den allerhøieste Betydning, at Artillerividenskaben har et vist Naaderum, hvorpaa den kan brede sig, fordi Artilleriet umulig kan vedblive at staa paa det Standpunkt,